

Minister van Justitie en Veiligheid
F. van Oosten
Postbus 20301
2500 EH Den Haag

Postbus 16001
3500 DA Utrecht

Bezoekadres:
Kleinesingel 1-3
3572 CG Utrecht

030 888 38 88
info@mensenrechten.nl
www.mensenrechten.nl

Onderwerp
Wetsvoorstel
gegevensvergaring
openbare orde

Uw brief van
.
Uw kenmerk

Datum
11 september 2025
Ons kenmerk
2025/067/VZ/ZL

Geachte minister Van Oosten,

Het College voor de Rechten van de Mens (hierna: College) maakt graag gebruik van de mogelijkheid om advies uit te brengen over het voorliggende wetsvoorstel inzake gegevensvergaring ten behoeve van de handhaving van de openbare orde. Het voorstel voorziet in een wettelijke grondslag voor burgemeesters om het bevel te geven tot het vergaren van openbaar toegankelijke persoonsgegevens met betrekking tot (dreigingen van) ernstige verstoringen van de openbare orde. Het wetsvoorstel bevat daartoe twee bevoegdheden: het doorzoeken en overnemen van persoonsgegevens (artikel 3) en het volgen van personen en het overnemen van hun persoonsgegevens (artikel 4).

Het College onderstreept het belang van het waarborgen van veiligheid en het beschermen van de openbare orde. Positief is dat het wetsvoorstel beoogt een expliciete wettelijke grondslag te creëren voor bestuursrechtelijke gegevensverwerking in het kader van de handhaving van de openbare orde, en dat het enkele procedurele waarborgen toevoegt.

Tegelijkertijd is de voorgestelde regeling naar het oordeel van het College op cruciale punten te ruim en onvoldoende begrensd, waardoor aanzienlijke risico's bestaan voor de bescherming van mensenrechten.

1. Algemeen kader en bredere context

Het College signaleert een bredere ontwikkeling binnen recente wetgevingsinitiatieven waarbij het instrumentarium van overheidsbevoegdheden wordt uitgebreid met het oog op preventie. Deze ontwikkeling is zichtbaar in onderhavig wetsvoorstel, maar ook in andere wetsvoorstellen zoals het wetsvoorstel toezicht op informeel onderwijs.¹

In beide gevallen worden nieuwe bevoegdheden voorgesteld die overheidsoptreden mogelijk maken in een voorstadium: niet op basis van een concrete overtreding, maar op grond van signalen, vermoedens of risicoschattingen. Dergelijke bevoegdheden verschuiven het moment van ingrijpen van een reactie op feitelijk gedrag naar het van tevoren verzamelen van informatie, volgen of monitoren van personen of groepen, vaak zonder hun medeweten en zonder dat een normschending heeft plaatsgevonden.

Vanuit een mensenrechtelijk perspectief roept deze verschuiving fundamentele vragen op. Dergelijke preventieve bevoegdheden kunnen de ruimte beperken waarin mensen hun grondrechten kunnen uitoefenen, zoals in deze gevallen het recht op demonstratie, vrije meningsuiting of het recht op onderwijs. Wanneer goedwillende burgers vrezen in beeld te komen bij overheidsinstanties zonder dat zij de gevolgen daarvan kunnen overzien, kan dat immers een afschrikwekkend effect hebben op de ruimte die zij voelen van hun grondrechten gebruik te maken.

2. Het wetsvoorstel raakt het recht op privacy, de vrije meningsuiting, de protestvrijheid en non-discriminatie

Het wetsvoorstel voorziet in surveillancebevoegdheden die diep ingrijpen in fundamentele rechten. Specifiek raakt het wetsvoorstel het recht op bescherming van de persoonlijke levenssfeer (artikel 8 EVRM), de vrijheid van meningsuiting (artikel 10 EVRM), de vrijheid van vergadering en vereniging (artikel 11 EVRM), en het verbod op discriminatie (artikel 14 EVRM).

Op basis van de verdragstekst moeten inperkingen op artikelen 8, 10 en 11 EVRM voldoen aan drie cumulatieve eisen: ze moeten bij wet zijn voorzien, een legitiem doel dienen en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving. Dat betekent dat de wet voldoende nauwkeurig, kenbaar en voorzienbaar moet zijn, en moet voorzien in adequate waarborgen tegen willekeur en misbruik. De bescherming van artikel 14 EVRM geldt ten aanzien van het genot van de andere grondrechten.

Hieronder volgt eerst een kernachtige bespreking van de wijze waarop het wetsvoorstel een inbreuk kan maken op deze grondrechten, waarna de drieledige toets op basis van de relevante jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens voor de grondrechten gezamenlijk wordt toegepast.

¹ [Wetsvoorstel Toezicht op informeel onderwijs](#); zie bv. ook het [Wetsvoorstel strafbaarstelling verheerlijken van terrorisme en openbare steunbetuiging aan terroristische organisaties](#).

Artikel 8 EVRM

Het recht op privacy onder artikel 8 EVRM beschermt niet alleen de persoonlijke levenssfeer, maar ook de bredere vrijheidssfeer van burgers. Daarmee raakt de inmenging niet alleen het privéleven in enge zin, maar ook het recht van de onverdachte burger om door de overheid met rust gelaten te worden.² Het ontbreken van duidelijke grenzen aan beide voorgestelde bevoegdheden, zowel de afbakening van kernbegrippen als de reikwijdte en de duur, vergroot het risico dat enkel het hebben of uiten van bepaalde opvattingen aanleiding vormt voor monitoring, met gevolgen voor de uitoefening van andere fundamentele rechten.³

Artikel 10 en 11 EVRM

De online surveillance en de wijze waarop deze is ingericht vormt een inmenging op het recht tot de vrijheid van meningsuiting en betoging doordat er een *chilling effect* van uitgaat.⁴ Dit houdt in dat mensen online zichzelf kunnen gaan censureren en terughoudend gebruik kunnen gaan maken van hun grondrechten. Personen die zich online willen uiten of een online demonstratie willen organiseren weten immers nooit óf ze onder surveillance staan, wel weten ze dat het te allen tijde mogelijk is.

Het internet vormt één van de primaire fora voor het organiseren van betogingen en voor participatie in het publieke debat. Vrije toegang tot en gebruik van dit medium is daarmee van groot belang voor de vrijheid van meningsuiting en voor de betogingsvrijheid.⁵ Onder andere het mogelijk persoonlijke karakter van de surveillance en het gebrek aan voldoende voorzienbaarheid maken dat het *chilling effect* dat uitgaat van het wetsvoorstel onvoldoende gelegitimeerd is.

Artikel 14 EVRM

Het wetsvoorstel laat in zijn huidige vorm ruimte voor een toepassing die mogelijk in strijd kan komen met het beginsel van gelijke behandeling.

Artikel 14 EVRM verbiedt discriminatie bij de uitoefening van de in het verdrag gewaarborgde rechten. Dit verbod strekt zich ook uit tot indirecte discriminatie: wanneer een ogenschijnlijk neutrale maatregel in de praktijk onevenredige gevolgen heeft voor bepaalde groepen.

De bevoegdheden in dit wetsvoorstel maken het mogelijk om persoonsgegevens te verwerken van personen en organisaties die (mogelijk) betrokken zijn bij ernstige verstoringen van de openbare orde.

² Zie reeds S.D. Warren & L.D. Brandeis, *The Right to Privacy*, 4 Harvard Law Review 193 (1890), waarin het recht op privacy wordt omschreven als “the right to be let alone”; en zie, meer specifiek in de context van dit wetsvoorstel, W. Landman, *Politiewerk aan de horizon: technologie, criminaliteit en de toekomst van politiewerk*, Den Haag 2023, p. 174

³ Dit sluit aan bij de overweging van het EHRM dat het opslaan van gegevens van een vreedzame demonstrant, zonder concrete aanleiding, in strijd was met artikel 8 EVRM. Zie EHRM, *Catt v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 43514/15, 24 januari 2019, par. 122-123

⁴ Voor een bespreking van het leerstuk ‘chilling effect’ zie R. Ó Fathaigh, [Article 10 and the Chilling Effect, Ghent University 2019](#) en L.Dencik, A.Hintz and Z. Carey, [Prediction, Pre-Emption and Limits to Dissent: Social Media and Big Data Uses for Policing Protests in the United Kingdom](#), *New Media & Society*, Vol. 20, No. 4, 2018, p. 1445

⁵ Zie o.a. EHRM *Yilderim v. Turkije*, nr. 3111/10, 18 maart 2013 en *Delfi v. Estland*, nr. 64569/09, 16 juni 2015.

In de praktijk gaat het vaak om preventieve monitoring op basis van gedragingen, netwerken of online uitingen, zonder dat er sprake is van een overtreding of een strafbaar feit. De memorie van toelichting laat in het midden hoe selectie en afbakening in dit kader plaatsvinden. Er wordt geen onderbouwing gegeven van selectiecriteria, noch worden waarborgen genoemd worden die moeten voorkomen dat bepaalde groepen stelselmatig in beeld komen. Ook ontbreekt aandacht voor het risico op stigmatisering of ongelijke behandeling van groepen op basis van afkomst, religie, politieke overtuiging of andere beschermde kenmerken.

Juist in het licht van eerdere ervaringen met preventieve overheidsmonitoring is het opvallend dat dergelijke waarborgen ontbreken.⁶ Die ervaringen laten zien dat toezicht zonder duidelijke grenzen of transparantie kan leiden tot ongelijke behandeling en aantasting van vertrouwen in de overheid.

3. Voorzienbaarheid bij wet: kernbegrippen en legaliteitsbeginsel

Het EVRM schrijft voor dat beperkingen op het recht op privacy, de vrijheid van meningsuiting en vrije vergadering, voorzienbaar moeten zijn bij wet.⁷ Dat vereist niet alleen een formele wettelijke basis, maar ook voldoende precisie en duidelijkheid voor burgers over wanneer en onder welke omstandigheden bevoegdheden worden toegepast. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens erkent van oudsher dat de wetgever enige ruimte heeft om algemene of open begrippen te hanteren.⁸ Maar daarbij benadrukt het Hof dat een wettelijke regeling zodanig voorzienbaar en duidelijk moet zijn dat burgers kunnen begrijpen onder welke voorwaarden inperkingen van hun rechten zijn toegestaan. Daar komt bij dat de betrokken burger in de praktijk helemaal niet zal weten dat hij of zij voorwerp is van online surveillance. De *rule of law* vereist in dergelijke gevallen, aldus het EHRM, dat de omvang van de discretionaire bevoegdheden van de overheid en de wijze van uitoefening daarvan zodanig precies zijn omschreven, zodat de burger adequate bescherming geniet tegen willekeurige inbreuken in zijn privé-leven.⁹ In de huidige vorm voldoet het voorstel onvoldoende aan deze eisen.

Ten eerste betreft een belangrijk aandachtspunt bij het wetsvoorstel de afbakening van kernbegrippen die bepalend zijn voor de inzet van de bevoegdheden. Met name twee begrippen zijn vaag en contextafhankelijk geformuleerd: het begrip 'ernstige verstoring van de openbare orde' en het criterium van een 'substantiële rol'. Zeker gezien de preventieve doelstelling van de voorgestelde bevoegdheden vormt het open karakter van deze kernbegrippen een groot bezwaar.

⁶ Zie onder meer Eerste Kamer, Gelijk recht doen – deelrapport Politie, 2022 en CTIVD, Toezichtsrapport nr. 76 over de aansturing van inlichtingendiensten van de politie en de bijzondere dienst van de Koninklijke Marechaussee door de AIVD en MIVD

⁷ Artikel 8(2), 10(2) en 11(2) EVRM.

⁸ Zie reeds EHRM, Kokkinakis v. Griekenland, nr. 14307/88, 25 mei 1993, par. 40.

⁹ Zie bijv. EHRM, Gillan en Quinton v. Verenigd Koninkrijk, nr. 4158/05, 12 januari 2010, par. 76-77; EHRM, Zakharov v. Rusland, nr. 47143/06, 4 december 2015, par. 229-230 en 247; EHRM, Szabó en Vissy v. Hongarije, nr. 37138/14, 12 januari 2016, par. 65-70.

In de memorie van toelichting wordt gesteld dat ‘wat precies een ernstige verstoring van de openbare orde inhoudt, moeilijk af te bakenen is en daarom onder meer sterk afhankelijk is van de context, tijd en plaats’.¹⁰ Dat is juist. Maar in dit geval is de formulering zo ruim en contextafhankelijk dat burgers onvoldoende kunnen voorzien wanneer en onder welke omstandigheden de bevoegdheden kunnen worden ingezet. Dit vergroot de onduidelijkheid over de reikwijdte van het overheidsoptreden en schept het risico dat de bevoegdheden in zeer uiteenlopende situaties kunnen worden toegepast. Het begrip ernstige verstoring wordt toegelicht aan de hand van enkele niet-limitatieve voorbeelden, zoals het oproepen van gevoelens van onveiligheid, het veroorzaken van materiële schade, of het dreigen met geweld. Daardoor ontstaat ruimte voor uiteenlopende interpretaties en mogelijk ongelijke toepassing. De toevoeging dat ook ‘intenties’ van betrokkenen mee kunnen wegen, vergroot de onzekerheid.

Ook het criterium van een ‘substantiële rol’ biedt weinig houvast. Volgens de Memorie van Toelichting gaat het om de mate van invloed op de ontwikkeling van de verstoring, waarbij het bereik van online berichten of het aantal volgers op sociale media doorslaggevend kan zijn.¹¹ Dit kan ertoe leiden dat personen met een publiek profiel of uitgesproken opvattingen sneller in beeld komen, ook als hun uitingen binnen de grenzen van de wet blijven. Daarbij is van belang dat het kan gaan om *mogelijke* betrokkenheid bij een *mogelijke* verstoring.¹² Het verband tussen de verstoring van de openbare orde en de surveillance wordt hiermee zo obscuur dat eenieder die online bijeenkomsten organiseert of deelneemt aan het publieke debat mogelijk binnen het bereik van de surveillance kan vallen. Dit maakt de bevoegdheid onvoldoende voorzienbaar.

Een tweede aandachtspunt betreft een gebrek aan transparantie omtrent de selectie- en zoekcriteria die gehanteerd worden.

Ten slotte, een derde aandachtspunt ten aanzien van de voorzienbaarheid van een inmengingen is de doelbinding van de voorgestelde bevoegdheden. Artikel 2(1) van het wetsvoorstel onderwerpt de surveillancebevoegdheden aan heldere grenzen door het doel te beperken tot “het voorkomen, beletten of beëindigen van een ernstige verstoring van de openbare orde”.

Het College onderkent dat het wetsvoorstel in artikel 11 enkele waarborgen bevat, zoals de verplichting tot vernietiging van gegevens zodra deze geen betekenis meer hebben.

Tegelijkertijd blijft de mogelijkheid tot doorgeleiding naar het strafrecht problematisch, omdat hierdoor grenzen tussen het bestuurs- en strafrecht vervagen en strafrechtelijke waarborgen kunnen worden omzeild door via het bestuursrecht extra data te vergaren.

¹⁰ Memorie van Toelichting, p. 8

¹¹ Memorie van Toelichting, p. 32.

¹² Memorie van Toelichting, p. 30-32.

Het EVRM laat overdracht van gegevens wel toe, mits dit gepaard gaat met toereikende motivering en waarborgen tegen willekeur.¹³ Daaraan ontbreekt het in het huidige wetsvoorstel.

Daarom is het hier van belang om aanvullende wettelijke waarborgen te verankeren die duidelijk maken onder welke voorwaarden gegevens mogen worden doorgeleid naar het strafrecht, en hoe.

4. Noodzakelijk in een democratische samenleving: noodzakelijkheid en proportionaliteit onvoldoende aangetoond

De legitimiteit van een inbreuk op grondrechten vereist ook dat deze noodzakelijk is in een democratische samenleving.¹⁴ Dat betekent dat de maatregel een legitiem doel moet dienen, proportioneel moet zijn in verhouding tot dat doel, en gepaard moet gaan met voldoende waarborgen tegen willekeur en misbruik. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens benadrukt dat een bevoegdheid alleen kan worden gerechtvaardigd indien zij strikt noodzakelijk is voor het nagestreefde doel. Hierbij heeft de overheid een zekere mate van beoordelingsvrijheid.¹⁵ In dat licht wil het College een aantal zorgpunten bij het wetsvoorstel belichten.

In algemene zin is het College onvoldoende overtuigd van de noodzaak van de twee nieuwe bevoegdheden. Het voorstel creëert een brede bevoegdheid tot gegevensverzameling, zowel met betrekking tot de mogelijke ordeverstoring zelf als ook met betrekking tot organisaties of personen die daar mogelijk bij betrokken zijn. De reikwijdte van de maatregel is zodanig dat de meeste mensen die zich mengen in het publieke debat of betrokken zijn bij (de organisatie van) betogingen hierdoor geraakt kunnen worden. Het wetsvoorstel onderbouwt onvoldoende dat deze zwaardere bevoegdheid en de inmenging in de grondrechten die daarvan het gevolg is, noodzakelijk zijn en dat het huidige instrumentarium dusdanig ontoereikend is dat de inmenging gerechtvaardigd is.

Positief is dat met dit voorstel wordt gestreefd naar expliciete normering en rechterlijke toetsing van bevoegdheden die eerder op de randen van het wettelijk kader werden toegepast.

Hoewel het voorstel bijdraagt aan het reguleren van bestaande bestuurspraktijken, ontbreekt een duidelijke onderbouwing waarom bestaande wettelijke kaders, zoals de Politiewet of de Wet politiegegevens, onvoldoende toereikend zouden zijn.

In de huidige Politiewet en de Wet politiegegevens zijn al mogelijkheden opgenomen voor gegevensverwerking, mits aan bepaalde voorwaarden is voldaan.

¹³ EHRM, *Ships Waste Oil Collector B.V. v. Nederland*, 2799/16, 1 april 2025, par. 160-165 en par. 185.

¹⁴ Zie o.a. EHRM, *Big Brother Watch e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 58170/13, 25 mei 2021, par. 332 en 334.

¹⁵ Ibid nr. 13, par. 338-339.

Het wetsvoorstel stelt dat deze slechts een 'gefragmenteerd beeld' opleveren,¹⁶ maar onduidelijk is waarom een dergelijk algemeen beeld onvoldoende is om in grote lijnen in kaart te kunnen brengen welke verstoringen van de openbare orde ophanden zijn. De voorbeelden genoemd in de Memorie van Toelichting, van 'Project X' tot de 'Maccabi-rellen', zijn allen van dien aard dat een algemeen beeld op basis van het huidige instrumentarium toereikend is om de openbare orde te kunnen handhaven.

Zonder onderbouwing waarom deze bestaande bevoegdheden onvoldoende zijn, kan de noodzaak van dit aanvullende instrument niet worden aangetoond.

Naast deze algemene kanttekeningen bij de noodzaak van de nieuwe bevoegdheden ziet het College ook een aantal specifieke hindernissen met betrekking tot de noodzakelijkheid en proportionaliteit. Daartoe de onderstaande twee punten.

4.1 Persoonlijke surveillance

De bevoegdheid tot persoonlijke surveillance uit artikel 4 van het Wetsvoorstel vormt een verregaande inmenging met het recht op een privéleven, waaronder het recht op gegevensbescherming, als ook de vrijheid van meningsuiting en betoging. Het gehele online leven van een burger kan immers gedurende maanden achtereen gevolgd worden door de politie. In contrast tot de bevoegdheid tot algemene gegevensvergaring, zoals voorzien in artikel 3, is het verzamelen van persoonsgegevens hier niet een bijeffect van het onderzoeken van mogelijke verstoringen van de openbare orde, maar het expliciete doel nu de uitingen van een individueel persoon het onderzoeksobject zijn. Hierbij speelt ook de eerdergenoemde vaagheid van de kernbegrippen en de onduidelijkheid in de doelbinding een negatieve rol.¹⁷ Deze onduidelijkheden verbreden de kring van mogelijk onder observatie staande individuen waardoor eenieder die zich actief mengt in het publiek debat of betrokken is bij (de organisatie van) demonstraties er op bedacht moet zijn online onder politie-surveillance te staan.

Onvoldoende duidelijk is waarom deze klaarblijkelijk zwaardere inmenging van de persoonlijke surveillance uit artikel 4 noodzakelijk is en waarom de bevoegdheidsuitbreiding niet beperkt kan worden tot de algemene gegevensvergaringsbevoegdheid waar de focus blijft op de mogelijke ernstige ordeverstoring. In algemene zin geldt hier dat de inmenging gevormd door de persoonlijke surveillance dusdanig groter is dan de algemene bevoegdheid, dat het doel dat gediend wordt dit apart moet rechtvaardigen.

4.2 Duur en verlenging bevoegdheden

Het wetsvoorstel voorziet in een bevoegdheidsduur van vier weken, met de mogelijkheid tot verlenging met telkens vier weken. In beide gevallen is daarvoor de goedkeuring van de rechter-commissaris vereist.

¹⁶ Memorie van Toelichting, p. 21.

¹⁷ Zie sectie 3: voorzien bij wet.

Hoewel deze rechterlijke toetsing een belangrijke waarborg vormt, ontbreekt in het wetsvoorstel een beperking op het aantal verlengingen. Daarmee kunnen de bevoegdheden in de praktijk voor onbepaalde tijd worden ingezet. Juist omdat de inzet van deze bevoegdheden niet gekoppeld is aan een concrete verdenking of overtreding, maar aan signalen of vermoedens van betrokkenheid bij een (dreigende) ernstige verstoring van de openbare orde, is het essentieel dat ingrijpen strikt begrenst wordt in tijd.

Zonder beperking op het aantal verlengingen kunnen personen, groepen of organisaties langdurig gevolgd worden of gemonitord worden, zonder dat zij op enig moment concreet in overtreding zijn geweest.¹⁸

Zelfs indien elke verlenging afzonderlijk voldoet aan de wettelijke vereisten, ontstaat bij opeenvolgende verlengingen het risico op een steeds completer beeld van een persoon of groep. Daarbij is relevant dat bij een herbeoordeling de rechter-commissaris zich in beginsel richt op de oorspronkelijke gronden, en dus niet per se op de cumulatieve impact van de verlengde gegevensverwerking. Het ontbreken van een maximale toepassingsduur maakt de bevoegdheid vatbaar voor sluipende uitbreiding. Omdat betrokkenen niet op de hoogte worden gesteld van het feit dat hun gegevens worden verwerkt, ontbreekt voor hen iedere mogelijkheid om hiertegen bezwaar te maken.

5. Conclusie en aanbevelingen

Het College onderkent het belang van heldere juridische kaders voor de inzet van de hier besproken bevoegdheden en waardeert dat het wetsvoorstel op onderdelen voorziet in expliciete normering en rechterlijke toetsing.

Tegelijkertijd constateert het College dat het voorstel aanzienlijke grondrechtelijke risico's meebrengt, in het bijzonder het recht op privacy, vrijheid van meningsuiting, demonstratievrijheid, en non-discriminatie. Concreet bestaan er zorgen over de reikwijdte van de bevoegdheden, de proportionaliteit van de voorgestelde regeling, en het gebrek aan adequate waarborgen voor de bescherming van deze grondrechten. Het College doet daartoe de volgende aanbevelingen:

- **Zorg voor strikte doelbinding** door te voorkomen dat bestuurlijke gegevensvergaring wordt gekoppeld aan strafrechtelijke opsporing of vervolging.
- **Onderbouw** waarom bestaande bevoegdheden ontoereikend zijn.
- **Definieer kernbegrippen** als 'ernstige verstoring van de openbare orde' en 'substantiële rol' duidelijker om voorzienbaarheid te waarborgen.
- **Stel vooraf transparante selectie- en zoekcriteria vast** om willekeur en discriminatoire toepassing te voorkomen.
- **Beperk de inzet van persoonlijke surveillance** (artikel 4) en zorg voor een deugdelijke motivering waarom deze bevoegdheid naast de inzet van algemene gegevensvergaring (artikel 3) noodzakelijk zou zijn.

¹⁸ Zie in dat verband ook EHRM, Zakharov v. Rusland, nr. 47143/06, 4 december 2015, par. 251, en EHRM, Szabó en Vissy v. Hongarije, nr. 37138/14, 12 januari 2016, par. 74.

- **Stel een maximale duur of beperking van het aantal verlengingen vast**, om te voorkomen dat personen of groepen langdurig en zonder verdenking onder observatie staan.
- **Verkort de voorgestelde evaluatietermijn van vijf jaar naar drie jaar**, gezien de verstreckende gevolgen van de voorgestelde bevoegdheden voor fundamentele rechten en het belang om tijdig zicht te krijgen op de toepassing en effecten in de praktijk.

Hoogachtend,

Rick Lawson
Voorzitter